

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24802/2023
27.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слађана Купрес, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Миљеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2981/2022 од 27.04.2023. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2981/2022 од 27.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 247/2021 од 13.09.2022. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 51.000 евра са законском затезном каматом почев од 13.07.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, одбијен је тужбени захтев у делу за исплату законске затезне камате на износ од 31.000 евра за период од 22.04.2008. године до 13.07.2017. године и у делу којим је тражена исплата законске затезне камате на износ од 20.000 евра за период од 23.04.2008. године до 13.07.2017. године, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 283.433,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2981/2022 од 27.04.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020 и 10/2023 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Предмет спора је исплата износа који је тужилац платио трећем лицу и тако испунио обавезу туженог према том лицу, па одлучивање о оваквој врсти захтева спада у судску надлежност. Неосновано се ревизијом указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, у вези члана 100. и 101. ЗПП, јер је суд поступао по неуредној тужби у којој нису означени ЈМБГ парничних странака, те повредом у вези члана 6. и 7. ЗПП, у погледу оцене изведених доказа, који су цењени уз пристрасност поступајућег судије. Пропуст који се односи на недостатак ЈМБГ парничних странака, не представља битну повреду одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. ЗПП, с обзиром да тај пропуст нити је био, нити је могао да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Одредбом члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП је прописано да се ревизија може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тог закона која је учињена у поступку пред другостепеним судом, а наводи о пристрасној оцени изведених доказа, чиме је поступљено противно одредбама чланова 6. и 7. ЗПП, се односе на првостепени поступак, односно оцenu доказа од стране првостепеног суда. Ревизијом се указује да је побијана пресуда захваћена и битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која на основу одредбе члана 407. ЗПП, није разлог због кога ревизија може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су пословно сарађивали на заједничкој градњи стамбених објеката, па им је на њихов захтев власник Агенције за некретнине ВВ пронашао локацију за изградњу у Улици ... бр. .. (сада ... улица). Власници те локације су били ГГ и ДД и са њима је постигнут договор о замени некретнина, тако што би за парцеле на тој локацији власници добили свако по стан од по 60 м² у стамбеној згради коју је тужилац и тужени требало да изграде на тој локацији. Градња на локацији није почела ни две године након закљученог уговора о замени, па је уговор са ГГ измењен тако да он, уместо да добије стан у новоизграђеној згради буде исплаћен износом од 51.000 евра, а у преговорима је ГГ заступала адвокат Милица Јокић. На основу договора о исплати, сачињен је анекс основног уговора о замени непокретности и након тога дана 21.04.2008. године тужилац је ГГ исплатио 31.000 евра, о чему је сачињена потврда коју је ГГ потписао, а у којој је наведено да потврђује да је од тужиоца примио 31.000 евра на име дела исплате по анексу уговора о замени непокретности, а остатак до износа од 51.000 евра, што износи 20.000 евра, тужилац се обавезао да му исплати 22.04.2008. године, када ће бити оверен анекс уговора. Текст потврде сачинила је адвокат Милица Јокић. Тужилац је 22.04.2008. године исплатио ГГ остатак од 20.000 евра, чиме је он у целости исплаћен, како је констатовано у анексу уговора који су том приликом потписали тужени и ГГ. Уговор није судски оверен, јер тужилац у анексу није наведен као уговорна страна иако је он у целости исплатио ГГ. Годину дана касније, тужени се обратио адвокату Миlici Јокић са захтевом да се овери потписани анекс и да му ГГ потпише изјаву да је у целости исплаћен. Дана 15.09.2009. године, ГГ је потписао изјаву у којој је наведено да је исплатом од 51.000 евра у целости измирен по уговору о замени непокретности и да нема никаквих потраживања према туженом по основу тог уговора, односно да он не потражује двоипособан стан у изградњи. Ова изјава је оверена пред судом. Адвокат Милица Јокић је тада сачинила и нови текст анекса уговора, у коме је констатовано да је ГГ у целости исплаћен, али не и ко га је исплатио. Овај анекс је оверен пред судом. Тужилац је исплату извршио сматрајући да је реч о заједничком послу градње са

туженим, јер су имали договор да међусобне односе регулишу када зграда буде изграђена, а тужени је био сагласан са исплатом коју је тужилац извршио ГГ. Тужилац и тужени никада на тој локацији нису почели градњу зграде, већ је тужени у међувремену ту парцелу продао ЂЂ, власнику привредног друштва „Мега Инвест“, која фирма је изградила зграду на парцели. Тужилац до подношења тужбе у овој парници није тражио од туженог да му врати износ који је исплатио ГГ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да је тужилац исплатом износа од 51.000 евра ГГ измирио обавезу туженог према овом лицу, те да је исплата извршена у свему у складу са одредбом члана 296. ЗОО, којим је регулисано питање измирења обавезе према повериоцу, не од стране дужника него од стране трећег лица. Како је тужилац исплатом потраживања које је ГГ имао према туженом на основу уговора о замени некретнина и Анекса тог уговора, којим је уговорена исплата 51.000 евра уместо предаје стана у новоизграђеном објекту, у смислу одредбе члана 218. ЗОО, учинио издатак за туженог, који у смислу одредбе члана 210. истог закона представља неосновано обогаћење туженог, обавезан је тужени да тужиоцу износ којим је он измирио обавезу туженог исплати са затезном каматом од дана подношења тужбе, када је тужилац туженог позвао да врати стечено без основа.

Овакву одлуку као правилну и на закону засновану у свему прихвата и Врховни суд јер су нижестепени судови, супротно наводима ревизије, на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право, односно цитиране одредбе Закона о облигационим односима којима је регулисано испуњење дужникове обавезе од стране трећег лица и права и обавезе трећег лица и дужника поводом таквог испуњења.

Тужени ревизијом побија правноснажну судску одлуку због погрешно утврђеног чињеничног стања, дајући своју оцену изведених доказа. Међутим, како сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог закона (када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, што овде није случај), то ови наводи ревизије нису цењени.

На основу изложеног применом одредбе члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић